

หลวงพ่от่านมีญาณหยั่งรู้เหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในอดีตและอนาคต ท่านกล่าวพูดและบอกสิ่งที่ท่านรู้เห็น กล่าวพยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับตัวท่าน ลูกศิษย์ เกี่ยวกับวัดปากน้ำหรือเกี่ยวกับประเทศชาติและแม่แต่ของโลก ท่านถือว่าท่านพูดเรื่องจริง ถ้าวันนี้ยังไม่มีใครรู้ พรุ่งนี้ก็ต้องรู้ ถ้าวันนี้ยังไม่มีใครเชื่อ พรุ่งนี้ก็ต้องเชื่อ

ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อของเราท่านจะมรณภาพประมาณ ๕ ปี ท่านได้เรียกประชุมคณะศิษย์ทั้งในและนอก

วัดเป็นกรณีพิเศษที่ศาลาการเปรียญ เพื่อแจ้งให้ทุกคนทราบ
ว่าท่านจะถึงกาลมรณภาพในอีก ๕ ปีข้างหน้า กิจการใดที่
ท่านได้ดำเนินไว้แล้วขอให้ช่วยกันทำกิจการนั้นๆ อย่าทอดทิ้ง
ท่านได้ชี้แจงโครงการพัฒนาวัดปากน้ำให้คณะศิษย์ช่วยกัน
ดำเนินต่อไปให้สำเร็จ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการเผยแผ่วิชชาธรรมกายท่าน
เห็นเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ท่านบอกว่าต่อไปวัดปากน้ำจะเจริญ
รุ่งเรืองใหญ่โต แม้ว่าท่านจะมรณภาพไปแล้ว แต่ก็มีโอกาส
ช่วยวัดได้มากกว่ายังมีชีวิตอยู่ มีลูกศิษย์หลายคนได้อารธนา
ขอไม่ให้ท่านมรณภาพ ท่านตอบว่าไม่ได้ อีก ๕ ปีท่านจะไม่
อยู่แน่ๆ แล้ว

ท่านเคยพยากรณ์ไว้ว่า**สมเด็จพระเจ้าปาวทิ** ครั้นยังดำรง
สมณศักดิ์ที่พระธรรมดิลก ว่าจะได้เป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์ และ
หลังจากหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๑๓ ปีคือในปี พ.ศ.๒๕๑๕
ทุกคนก็ได้ประจักษ์แจ้งว่าคำพยากรณ์ของหลวงพ่ไม่เคยพลาด
สมเด็จพระเจ้าปาวทิได้เสด็จมาถวายเครื่องสักการบูชาแด่หลวงพ่ที่วัด
ปากน้ำ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๕ หลังจากที่ทำพิธี
ถวายเครื่องสักการะแล้ว ท่านได้ประทานพระโอวาทว่า

“ที่มานวันนี้ก็เพื่อจะมาถวายสักการะหลวงพ่ด้วยความ
ตั้งใจของหลวงพ่ได้เคยพูดไว้อย่างไร และความตั้งใจของ

หลวงพ่อนั้นก็ปรากฏตามที่หลวงพ่อดีพยากรณ์ ซึ่งขณะนี้ก็ได้เป็นพระผู้ใหญ่มากที่สุดในคณะสงฆ์สมความปรารถนาของหลวงพ่แล้ว จึงได้นำสักการะมาถวายหลวงพ่เป็นกรณีพิเศษแปลกกว่าปีก่อนๆ นั้น”

นอกจากจะพยากรณ์ว่าสมเด็จพระเจ้าจะได้เป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์ คือเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้ว หลวงพ่ท่านยังเคยพยากรณ์**สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า** (ช่วง วรรณโณ ป.๕.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน ไว้ตั้งแต่สมัยที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชเป็นสามเณรว่า “องค์นี้แหละจะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ต่อไป”

สมัยหนึ่งทางคณะศิษย์เห็นว่ากุฏิของหลวงพ่อนั้น เก่าทรุดโทรมมาก อยากให้หลวงพ่ท่านมีที่อยู่สะดวกสบายขึ้น จึงได้รวมทุนกันสร้างตึกถวายท่านคือตึกมณฑลจันทรา ระหว่างกำลังดำเนินการก่อสร้าง หลวงพ่ท่านมักจะออกมานั่งดูเสมอๆ เมื่อมีผู้ถามท่านถึงตึกหลังนี้ ท่านมักจะบอกว่า “ตึกหลังนี้สร้างให้ช่วงเขาอยู่” และในปัจจุบันนี้ ตึกมณฑลจันทรา ก็เป็นกุฏิของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ช่วง วรรณโณ ป.๕.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน

สมัยก่อนนั้น ที่วัดปากน้ำยังไม่มีถนนตัดเข้าไปถึง ผู้ที่จะมาวัดปากน้ำต้องมาทางเรือหรือเดินเท้า ถนนในวัดจึงเป็น

เพียงทางเท้าแคบๆ แต่หลวงพ่от่านได้สั่งให้ตัดถนนผ่านมีความกว้างขนาดรถยนต์แล่นได้ ในสมัยนั้นถนนสายนี้จึงเป็นถนนที่ใหญ่ที่สุดในวัด ทำให้ผู้คนพากันประหลาดใจว่า ทำไมหลวงพ่อจึงให้ตัดถนนใหญ่โตเช่นนั้น หลวงพ่от่านตอบว่าต่อไปรถยนต์จะเข้าถึงวัด มีหลายคนที่ไม่เชื่อคำพูดของหลวงพ่อ เพราะยังไม่เห็นวี่แววว่าจะเป็นไปได้ บางคนถึงกับพูดว่าอีกร้อยปีรถยนต์ก็ยังเข้าไม่ถึงวัด แต่แล้วหลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพได้ ๒ ปี รถยนต์ก็แล่นเข้าจอดถึงในวัดได้ตามที่หลวงพ่อพยากรณ์ไว้

อีกรายหนึ่งเป็นเรื่องของ**พลตรีโสภณ กระมลย์** ผู้เป็นศิษย์หลวงพ่อดาวตมปากน้ำมานานหลายปี คือท่านได้เข้าวัดมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๔๐ ในสมัยที่มียศเป็นร้อยโท และเมื่อสมรสกับคุณประทุมแล้วก็ได้พาภรรยามาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อดาวตม เมื่อลูกคนแรกของท่านอายุได้ประมาณ ๔ เดือน หลวงพ่อได้ให้คนมาบอกที่บ้านพักในกรมทหารว่า ให้ระวังลูกจะเจ็บหนัก คุณประทุมฟังแล้วก็นึกสงสัยว่าลูกจะเจ็บเป็นอะไรมากนัก ไฉน ในเมื่อขณะนั้นลูกยังแข็งแรงดี ไม่มีทีท่าว่าจะเจ็บป่วย แต่เมื่อทราบจากหลวงพ่อดาวตมเช่นนั้นก็พยายามระมัดระวังดูแลลูกอย่างดีที่สุด อยู่ต่อมาอีกสามวันหลังจากหลวงพ่อดาวตมมาเตือน เด็กนั้นก็ป่วยเป็นโรคบิดอย่างแรง จนกระทั่ง

หมอไม่รับรองว่าจะรอดชีวิตหรือไม่ แต่ก็พยายามรักษาอย่างเต็มที่ พลตรีโสภณรีบมาถวายใบแจ้งอาการของโรคนั้นแก่หลวงพ่ หลวงพ่อท่านรับใบอาการโรคแล้วส่งให้ศิษย์ที่ทำวิชาช่วยกันแก้โรค ท่านบอกว่า “มันจะเอาไป เราต้องต่อสู้กันหน่อย จะแก้ไขให้” ครั้งที่สอง พลตรีโสภณไปถวายใบแจ้งอาการอีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อท่านรับใบแจ้งอาการโรคนั้นไปดู แล้วบอกว่า ปลอดภัยแล้ว หลังจากนั้นลูกของพลตรีโสภณก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และหายเป็นปกติ

ต่อมาเมื่อคุณประทุมตั้งครรภ์ครั้งที่สอง เธอมีอาการแพ้อย่างมาก รับประทานอาหารและลูกขึ้นไม่ได้เลย ต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบเดือน แพทย์ที่ทำการรักษาแนะนำให้เอาเด็กออก มิฉะนั้นแม่จะเป็นอันตรายถึงชีวิต แพทย์ได้นำแบบฟอร์มมาให้พลตรีโสภณลงชื่อยินยอมให้เอาเด็กออก แต่พลตรีโสภณยังไม่ยอมลงชื่อ เพราะต้องการจะมาปรึกษาหลวงพ่ก่อน พลตรีโสภณเรียนให้หลวงพ่ทราบว่าไม่อยากฆ่าลูก แต่ถ้าไม่ฆ่าลูกก็เหมือนฆ่าแม่ ถ้าไม่ฆ่าแม่ก็ต้องฆ่าลูก หลวงพ่บอกว่าไม่ต้องฆ่าใครหรอก เอาไว้ทั้ง ๒ คนนั้นแหละ พลตรีโสภณได้พยายามหลบหน้านายแพทย์ โดยไม่ไปที่โรงพยาบาลอีกเพราะทราบดีว่า จะต้องถูกทวงถามถึงการตัดสินใจ วันต่อมานายแพทย์ได้สั่งฉีดยา และจ่ายยาให้คุณประทุมรับ-

ประทาน ปรากฏว่าอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และปลอดภัยในที่สุด โดยไม่ต้องทำแท้งเลย

ประมาณ พ.ศ.๒๔๔๕ ลูกคนโตของพลตรีโสภณป่วยหนักอีกคือมีอาการเหมือนเป็นโรคไทฟอยด์ คราวนี้ไม่ไปให้แพทย์ตรวจรักษา เพียงแต่รับประทานยาแก้ไข้ เพราะมีความศรัทธายึดมั่นหลวงพ่อดำที่ พลตรีโสภณได้มาส่งอาการโรคกับหลวงพ่อดำอีกเช่นเคย หลวงพ่อดำจึงให้พระฉนวน ไปนั่งสมาธิแก้โรคให้ที่บ้าน ๓ คืน คืนแรกที่พระฉนวนมานั่งแก้โรคนั้น ผู้ป่วยที่มีอาการหนักมากนั้นก็มีอาการดีขึ้น จนพอรับประทานอาหารได้บ้าง ญาติทุกคนพูดกันว่าจะกินสั่งลาเป็นครั้งสุดท้าย เพราะเห็นอาการแล้วไม่คิดว่าจะหาย พระฉนวนได้ยินเช่นนั้น จึงกลับไปเล่าให้หลวงพ่อดำฟัง หลวงพ่อดำพูดว่าเขายังไม่เชื่อวิชานี้ แล้วท่านยังได้พยากรณ์ว่าเด็กคนนี้ต้องพ้นอายุ ๑๖ ไปแล้วจึงจะดีขึ้น หมดยุคหมดยุค ทุกครั้งที่พลตรีโสภณมาส่งอาการโรคของบุตรกับหลวงพ่อดำ ครั้งแรกท่านจะรับใบอาการโรคไว้อ่าน แต่ไม่พูดอะไร ครั้นไปส่งครั้งที่ ๒ (สมัยนั้นต้องส่งใบอาการโรค ๓ ครั้ง คือเช้า กลางวัน เย็น) ท่านบอกว่า “ไม่เป็นไรแล้ว” เป็นอันสบายใจ แน่ใจได้ว่าบุตรปลอดภัยแน่

ครั้นเมื่อหลวงพ่อดำพาพรหมก็คือประมาณปลายปี พ.ศ.

๒๕๐๑ พลตรีโสภณ (ขณะนั้นมียศเป็น พ.อ.) กับคุณประทุม ได้มาราบเยียมหลวงพ่อบ่อยขึ้น วันหนึ่งขณะที่กำลังเข้าเยียมหลวงพ่อยุ่นั้น หลวงพ่อได้สั่งให้สามเณรไปหยิบดวงแก้วมา ๑ ดวง เมื่อได้มาแล้วท่านได้มองสำรวจทุกคนที่อยู่ในห้อง แล้วพยักหน้าเรียกพลตรีโสภณให้เข้าไปหาใกล้ๆ แล้วบอกว่า “กายสิทธิ์ดวงนี้ชื่อบรมจักร องค์นี้จะเลี้ยงวัดปากน้ำเขียวนะ ทำวิชาควบคุมกันมา ข้าจะให้เอ็ง ไปไหนให้เอาติดตัวไปด้วย” (กายสิทธิ์ในที่นี้หลวงพ่อบอกท่านถือว่าเป็นแก้วมณีประเภทหนึ่งซึ่งเป็นหนึ่งในรัตนะทั้งเจ็ดของพระเจ้าจักรพรรดิ คือช้างแก้ว ม้าแก้ว ชุนพลแก้ว ชุนคลังแก้ว นางแก้ว จักรแก้ว แก้วมณี)

พลตรีโสภณเล่าว่า ครึ่งนั้นตนเองรู้สึกปลาบปลัมยินดีมากที่สุดที่หลวงพ่อบอกท่านให้กายสิทธิ์ดวงที่สำคัญเป็นกายสิทธิ์ขนาดใหญ่ แต่ครั้งกลับมาถึงบ้านความปลาบปลัมยินดีกลับลดลงไป เพราะไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อบอกท่านตั้งใจให้ตนแน่หรือเปล่า หรือท่านให้เพราะท่านไม่รู้รู้สึกตัว เนื่องจากอาหารหนักจนอาจไม่ได้สติ และตนเองก็กลัวเลวๆของพิเศษเช่นนั้นสมควรจะมาตกอยู่กับตนหรือไม่

วันรุ่งขึ้นพลตรีโสภณตัดสินใจแน่นอนว่า จะนำกายสิทธิ์บรมจักรไปคืนหลวงพ่อ เมื่อเข้าไปหาหลวงพ่อในห้อง ก็รอ

หาโอกาสที่จะคลานเข้าไปหาท่านใกล้ๆ เพื่อจะคืนกายสิทธิ์
แต่ยังไม่ทันจะทำตามที่คิด ก็เห็นหลวงพ่อบอกท่านจึงดูทุกคนที่
อยู่ในห้องนั้น แล้วท่านก็เรียกสามเณรให้ไปหยิบดวงแก้วมา
๑ ดวง ท่านพยักหน้าเรียกพลตรีโสภณให้เข้าไปหาท่านบอก
ว่า “เอ็งไม่ต้องเอามาคืน เอ็งเอาไปอีกองค์หนึ่งองค์นี้ชื่อ
จักรพรรดิ เอ็งเอาไว้ที่บ้านนะ เพราะเอ็งนะสมบัติจะวิบัติ ให้
เอาองค์นี้ไว้คุ้มครอง” พลตรีโสภณถึงได้แน่ใจว่าหลวงพ่อบอก
ท่านตั้งใจให้กายสิทธิ์แก่ตนแน่ๆ มิใช่เป็นเพราะอาพาธหนักจน
ไม่ได้สติ ท่านให้เนื่องจากท่านรู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า ท่าน
จึงเป็นห่วง และท่านรู้ตัวว่าท่านใกล้จะมรณภาพแล้ว ท่าน
จึงให้ดวงแก้วกายสิทธิ์แก่พลตรีโสภณสำหรับคุ้มครองป้อง
กันภัย กายสิทธิ์เหล่านี้นี้ได้ช่วยคุ้มครองครอบครัวของพลตรี
โสภณให้พ้นจากภัยพิบัติมาหลายครั้ง

ในปี พ.ศ.๒๕๑๔ พลตรีโสภณและคุณประทุมต้องการ
ทำบุญบ้าน จึงนิมนต์พระภิกษุจากวัดปากน้ำไปเจริญพระ-
พุทธมนต์และฉันภัตตาหารเพลที่บ้าน ในตอนเช้าของวันงาน
ก่อนที่พระภิกษุจะไปถึงปรากฏว่าไฟฟ้าดับ เมื่อไปตรวจดูที่
หม้อไฟฟ้าพบว่ารอยไฟฟ้าลัดวงจรจนไหม้เสาบ้านเกรียมไปหมด
แต่ก็สามารถแก้ไขได้ทันที่ จึงไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงกว่า
นั้น หลังจากนั้นทั้งพลตรีโสภณและคุณประทุมได้ประสบ

ปัญหาร้ายแรงทั้งเรื่องการทำงานและธุรกิจอื่นๆ จนทรัพย์สินสมบัติเกือบจะสูญสิ้น แต่ก็สามารถผ่านพ้นอุปสรรคเหล่านั้นไปได้ ทั้งสองท่านนี้เห็นตรงกันว่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นจริงตามที่หลวงพ่от่านได้พยากรณ์ไว้

คำพยากรณ์ของหลวงพ่อยังมีอีกหลายเรื่องด้วยกัน คิษยานุศิษย์ทั้งที่อยู่ในวัดและนอกวัดต่างก็รู้กันดี รายสุดท้ายที่จะกล่าวในที่นี้เป็นบุคคลอีกท่านหนึ่งที่หลวงพ่от่านเคยพยากรณ์ไว้คือ **คุณหญิงลมน บุรกรรมโกวิท** ภริยา พ.อ. หลวงบุรกรรมโกวิท อดีตอธิบดีกรมโยธาธิการและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย สมัยรัฐบาล ฯพณฯ จอมพล ป.พิบูลสงคราม คุณหญิงลมนได้มาปวารณาตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เมื่อมีปัญหาขัดข้องในเรื่องใดๆ มักมาราบเรียนปรึกษาขอคำแนะนำจากหลวงพ่อเสมอ ครั้งหนึ่งบุตรของคุณหญิงป่วยหนัก คุณหญิงก็ได้มาขอความอนุเคราะห์จากหลวงพ่อ โดยนิมนต์ท่านไปที่บ้านเพื่อช่วยแก้ไขโรค หลวงพ่от่านก็เมตตาสงเคราะห์ให้ตามความประสงค์ และสั่งพวกที่ทำวิชาให้ช่วยกันแก้ไขโรคบุตรของคุณหญิงด้วย หลวงพ่от่านบอกว่าต่อไปคุณหญิงลมนจะเป็นผู้อุปถัมภ์บำรุงวัดปากน้ำ มีผู้ที่ได้ฟังแล้วสงสัยว่าคุณหญิงท่านจะอุปถัมภ์บำรุงวัดอย่างไร มากน้อยขนาดไหน ต่อมาก็เป็นที่รู้กันไปทั่วว่าคุณหญิงลมน บุรกรรม-

โกวิท เป็นผู้มีศรัทธายึดมั่นในพระรัตนตรัย มีความเคารพ
เลื่อมใสในหลวงพ่อย่างจริงจัง และได้มาปฏิบัติธรรม รักษา
ศีล ๘ อยู่ในวัดปากน้ำคราวะหลายเดือน และได้ถวายที่ดิน
ที่จังหวัดนครนายกถึง ๑๔๓ ไร่ ให้เป็นธรณีสงฆ์วัดปากน้ำ
นอกจากนั้นยังเป็นประธานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานติด
ต่อกันนานหลายปี และยังได้บริจาคทรัพย์ในการก่อสร้าง
ปฏิสังขรณ์เสนาสนะต่างๆ เป็นจำนวนมาก